28/12/2019

Η απάντηση του Μητροπολίτη Αργολίδας για το “πάρτι βλασφημίας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αργολίδος

Του Μητροπολίτου Αργολίδος κ. Νεκτάριου

Τούτη τη μέρα που γεννήθηκε η Ευσπλαχνία, που ταυτίζεται με την Αγάπη, βρέθηκαν κάποιοι συμπολίτες μας που επιχείρησαν να την αμαυρώσουν. Αν και λυπήθηκα βαθειά μέσα μου και πόνεσα για αυτά τα νέα παιδιά, δεν θέλησα ούτε να σχολιάσω, ούτε να διαμαρτυρηθώ, ούτε πολύ περισσότερο να «απειλήσω» με αρές και αναθέματα τους δημιουργούς της αφίσας και του «βλάσφημου πάρτυ». Προτιμώ την σιωπή του Χριστού. «Ο δε Ιησούς εσιώπα» μπροστά στο καταιγισμό των κατηγοριών, απειλών, βλασφημιών. Μια σιωπή ισχυρότερη απ’ όλες τις φωνές και βροντές. Αλλά και για έναν ακόμη λόγο. Η αντίδραση σε κάθε «βλάσφημη» εκδήλωση, ταινία, βιβλίο κ.λπ. είναι η καλύτερη διαφήμηση και το έχουν μάθει καλά οι επαγγελματίες της διαφήμησης… Το κακό δεν το διαφημίζουμε. Ο Χριστός δεν ασχολείται με το κακό. Δεν έχει καμιά σχέση μαζί του.

Όμως μετά το θόρυβο που ξεσηκώθηκε, ένοιωσα ότι δεν μπορώ να παραμείνω στη

σιωπή μου. Γι’ αυτό και καταθέτω κάποιες σκέψεις και κάποια ερωτηματικά, όσο γίνεται πιο νηφάλια, προς τους διοργανωτές του εν λόγω πάρτυ, αλλά και σε εμάς.

Δεν τους γνωρίζω προσωπικά,αλλά απ’ ό,τι κατάλαβα και από τη μικρή πληροφόρηση που είχα, πρόκειται για νέα παιδιά, τα οποία, μεταξύ των άλλων, βρήκαν και αυτόν τον τρόπο να εκδηλώσουν την αντίδραση τους στο «κατεστημένο», ίσως και τον πόνο τους, το άγχος τους ή την αγωνία τους μπροστά στα αμείλικτα και επιτακτικά ερωτήματα της ύπαρξης. Βεβαίως, απ’ όσο πληροφορήθηκα, δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεται κάτι τέτοιο. Έγινε και το Πάσχα, αλλά έμεινε μεταξύ τους και δεν πήρε τέτοιες διαστάσεις.

Κάποιοι χριστιανοί επικαλέστηκαν τα «ανθρώπινα δικαιώματα», το σεβασμό στα πιστεύω του άλλου κ.λπ. κ.λπ. Δεν το κάνω. Όχι γιατί τα αμφισβητώ, αλλά γιατί ως χριστιανός τα θεωρώ πολύ λίγα. Ο Χριστός παραιτήθηκε των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων Του», δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να απολογηθεί, να απαιτήσει την εφαρμογή των στοιχειωδών δικονομικών μέσων της εποχής Του. Παραδόθηκε εθελούσια και οδηγήθηκε ανυπεράσπιστος στη σφαγή «ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας». Κι έκανε την υπέρβαση.
Κι έρχομαι στο ερώτημα.

Μου έκανε εντύπωση ότι οι διοργανωτές διάλεξαν αυτή την εκπληκτική σε κάλλος και υψηλής τέχνης εικόνα του Χριστού, που φυλάσεται στο Σινά. Είναι η πιο παλιά εικόνα του Χριστού, που έχει γίνει αντικείμενο θαυμασμού, έρευνας και αναλύσεων, όχι μόνον από θεολόγους αλλά και από καλλιτέχνες, κριτικούς τέχνης και ειδικούς. Μια εικόνα που αποτέλεσε το πρότυπο όλων των άλλων εικόνων του Χριστού. Αναρωτιέμαι λοιπόν: Δεν είδαν αυτή την ομορφιά; Πώς τόλμησαν να την κακοποιήσουν με τόσο βάναυσο τρόπο; Πώς θα μας φαινόταν αν κάποιος κατέστρεφε και αλλοίωνε τις προσωπογραφίες των μεγάλων καλλιτεχνών που φιλοξενούνται στα μεγάλα μουσεία; Εδώ δεν πρόκειται απλώς για κίτς, αλλά για κάτι βαθύτερο, ένδειξη μιας εσωτερικής ερημίας και αδυναμίας να ξεχωρίσουμε την ομορφιά, από την ασχήμια…

Όσοι διαβάζετε τούτες τις γραμμές σας καλώ να κοιτάξετε αυτήν την εικόνα. Αφεθήτε για λίγο. Κι έπειτα κρύψτε το αριστερό μάτι του Χριστού. Δείτε μόνο το δεξί. Θα δείτε ένα μάτι συμπόνιας, ευσπλαχνίας, ιλαρότητας, ελέους και αγάπης. Κρύψτε τώρα το δεξί μάτι και δείτε το αριστερό. Ένα μάτι που σου προκαλεί το δέος. Το δέος μπροστά στο μυστήριο, μπροστά στη θεότητα του Χριστού. Κι όμως σ’ αυτό το μάλλον αυστηρό μάτι, όχι τυχαία, το φρύδι είναι σηκωμένο, έτοιμο για να ακούσει μ’ ενδιαφέρον τον άνθρωπο. Ένας συνδυασμός δέους αλλά και αγάπης. Φοβάμαι ότι αυτό το βλέμμα του δέους και της απέραντης αγάπης, οι διοργανωτές, όπως και οι περισσότεροι από μας δεν το αντέχουμε. Ό,τι έγινε ήταν

μια αντίδραση και μια επίθεση στην Αγάπη του Χριστού. Αυτή την Αγάπη δεν την αντέχουμε. Ναι, δεν αντέχεται η Αγάπη. Μας βολεύουν τα… ρόζ αισθηματάκια, που διαρκούν «όσο κρατάει ένας καφές» αλλά όχι η «κραταιὰ ὡς θάνατος ἀγάπη».

Βλέπω πολλούς χριστιανούς σε παρόμοιες περιπτώσεις να εξανίστανται, άλλοι να ανησυχούν, άλλοι να αγχώνονται, άλλοι να καλούν «στ' άρματα» για να υπερασπίσουν το Χριστό. Κατανοώ τη δικαιολογημένη αντίδραση, δε μπορώ όμως να συμφωνήσω με «σταυροφορικές» μεθόδους. Ο Χριστός δεν έχει ανάγκη από ροπαλοφόρους υπερασπιστές. Στη σύλληψη Του επιτίμησε τον απόστολο Πέτρο. «Βάλε τὴν μάχαιραν εἰς τὴν θήκην»…

Οι όποιες «βλασφημίες» προς το πρόσωπο Του, δεν Τον αγγίζουν. Ξέρει πολύ καλά από βλαστήμιες, από φτύσιμο, από χαστούκια, από ραπίσματα, από καρφιά, από ξύδι, από χολή, από λόγχες. Ο Χριστός, όπως έλεγε ο Pascal, βρίσκεται στη Γεθσημανή και αγωνιά ως το τέλος του κόσμου. Το πάθος Του έχει διπλή όψη. Πάσχει πάνω στο σταυρό και πάσχει από δύο ομάδες. Πάσχει από εχθρούς και φίλους. Πάσχει από την αδυναμία του κόσμου να Τον κατανοήσει. Πάσχει από τα παιδιά Του, που δεν Τον κατανοούν, πάσχει και από τα άλλα παιδιά Του, που τον αρνούνται, γιατί και αυτοί δεν Τον κατανοούν. Πάνω στο σταυρό, αντί να καταραστεί, αντί να ρίξει κεραυνούς, αντί να τιμωρήσει… αγωνιά για τους σταυρωτές Του, τους βλάσφημους, τους ληστές, αγωνιά για όλους μας και ένα ζητά: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς˙ οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι». Μια κραυγή αγωνίας που ακούγεται ως και σήμερα και θα ακούγεται έως το τέλος του κόσμου.
Αδελφοί,

«Μή ταρασσέσθω υμών ή καρδία, μηδέ δειλιάτω». Και τούτο γιατί «γεννήθηκε η Ευσπλαχνία».

Πέρασαν και θα περάσουν αιώνες και αιώνες «και δεν θα 'χουμε να πούμε τίποτα ωραιότερο απ' αυτό».

Με ευχές για Χριστούγεννα ελπίδας

Ο Αργολίδος Νεκτάριος